

BALLAROSITGES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: SITGES : trimestre, 1'50 pessetes;
 ESPANYA: any, 7 ntes.: AMERICA: id., 2'50 pesos (or)

ANUNCIS: ESQUELES, REMESOS I RECLAMS
 segons tarifa establerta i a preu convencional.

REDACCIO I ADMINISTRACIO: PARELLADAS, N.º 9.
Telefon n.º 337

Els treballs es publiquen baix la exclusiva responsabilitat
 dels respectius autors. No's retornen els originals.

A la memòria del Mestre

El poble de Sitges, per mitjà del seu *Centre Nacionalista*, feu celebrar el prop passat dimecres solemnes honres fúnebres en sufragi de l'ànima del que fou primer President de la Mancomunitat de Catalunya i Seny ordenador de nostra vida nacional, l'Excm. Sr. En Enric Prat de la Riba.

Tots els que hi assistirem, resarem fervorosament pel Gran Difunt i per la terra nostra, que l'ensenyà gloriosa de la Pàtria ens mostrava omnipresent, més ben tost la dolor obri pas a la serenitat per a fer-nos viure moments creadors.

Desseguida evocarem les paraules d'En Prat, arrán de la nostra visita en el seu estatge de Sitges, pocs dies avans de finir l'excels patriota; paraules d'encoratjament per a la nostra feina de gestació, paraules plenes de llum, que podser sense previ intent, traçaven un camí per a la nostra petja.

Durant el curt espai de temps que l'home eminent pogué llucar-nos d'aprop, comprengué perfectament l'estat social i polític del nostre poble, i el Mestre ens assabentà en la seva alta labor, a fi de posar-nos en condició de recobrar per a la Vila Blanca el summum de dignitat civil.

En escoltar la descripció del caciquisme que tornava a fer la viu-viu, En Prat somrigué maliciosament tement que les armes que havíem usades per a combatre l'enemic no fossin estres inservibles. Realment, per a assolir una victòria completa, ens mancava un ample ideal. Limitar el nostre programa en funcions administratives resultava a hores d'ara una migradesa. Calia, doncs,

buscar la aquiescència ideològica dels components del nostre partit per arefondre'ls en campions netament nacionalistes.

De fet, el triomf no se'ns podia regatejar, car el sanejament de la hisenda comunal, amb tanta abnegació dut a terme, recaptava per a la nostra comunitat política el més esplendent timbre de glòria. Mes això, que déu ésser cosa normal, un cop acomplida ens menava a un possible gastament de les nostres forces, tota vegada que la moral ensenyada pulcrament amb l'exemple, no era per a muntarhi a demunt com únic corer conductor vers més elevats destins.

Es clar que en el fons tots som nacionalistes; mes observeu com mimba la flama sense incessants abrandaments. Tot just si podem declarar-nos com a *minoría* al Ajuntament, avui que, obeint les paraules del Mestre, donem una assenyalada orientació a les nostres campanyes. Ultra l'intensificació del nacionalisme dins nosaltres mateixos, ens pertoca la obra d'apostolat: aproximar-nos sense por de perillous contagis, als socialistes sitgetans, per a infondirlos-hi les nostres doctrines: llevar el contingut castellanista del programa llur, i aportar en la sina de llurs ànsies redemptores les modalitats que implica el nostre esperit nacional.

Fugir d'ells, o sentir fastigs quan flectomen, és poc patriòtic: en la curació dels mals infectes del proletariat, o en la extirpació dels seus explotadors, rendirem un dels millors tributs a la eterna memòria d'En Prat de la Riba, qui volgué que Catalunya fos empori d'aristocràcies culturals i de polítiques democràcies.

Croniquilla

Nuestro Kalifa Julián I *el enigmático*, ha trompeteado *urbi et orbe* su propio *via-crucis*, catalogando sus cualidades sobresalientes con sus treinta y cinco años consecutivos dedicados al servicio de su adorada villa.

Es esta una prueba de resistencia nada común, muy estimable en la defensa de una buena doctrina de ciudadanía y acción patriótica, pero es un signo de tenacidad y audacia cuando el comportamiento y la reputación individual DEJAN MUCHO QUE DESEAR, provocando apasionamientos, discordias y rebeldías en defensa de intereses particulares, contra los intereses de la colectividad.

Son muchos años de sacrificio enseñando multitudes ignoras en las ciencias estratégicas de los convencionalismos políticos y sociales sin que todavía sea comprendido, para hallarse sin hombres que agradezcan sus servicios y su perseverancia en *transformar* nuestro pueblo y sus esfuerzos en hacer con toda pompa los honores de la villa, de la que se hizo PRIMER MAGISTRADO en méritos de una preparación convulsiva de la farsa combinada con la inconsciencia y una tribu rebelde que ávida de entrar en el festín enterro sus ideales y radicalismos, resignándose a padecer la esclavitud del estafalario Kalifa con cara de santo, encumbrado a su mandato sin programa, ni método, ni ideal, ni renovación patriótica; intrigante, sagaz, ladino, acomodaticio; sin condiciones administrativas ni de gobierno técnico y creador. Manda y caciquea: esta es toda la gama de su personalidad.

Su actuación produce una impresión de profundo desprecio y

sonrisa de ironía, esa ironía que a flor de labio significa comprensión de las miserias y vanidades humanas y, en grado ascendente, la más explícita demostración de burla al ente ridículo que no tiene para andar por casa y le quiere prestar al vecino.

De los tenaces son las haces; pero vos señor y yo esñor, ¿quién ordeñará la chiva sin menosprecio de la propia dignidad? Porque a ciento de renta mil de vanidad; y es que nadie se mide con su palmo.

La dictadura del Kalifa convulsionista tiene varios aspectos, y como propagador incansable de la religión de la farsa, tiene más adeptos que creyentes, porque saben que tras de la cruz se esconde el diablo; y esto que tomado en serio produce indignación y estremecimientos de protesta, no es más que un estado de opinión que nosotros consideramos transitorio; y sin duda se ha de operar una reacción saludable cuando se ponga al descubierto lo que ahora todavía se puede ocultar. De modo que nos tiene sin cuidado y desde la acera de enfrente lo tomamos con la indiferencia con que se ve pasar el entierro de un desconocido.

Como repartidor de gracias y patentes de valimiento personal, nos ha dado estos días la nota sobreaguda; y aunque se ha adjudicado la más *meritoria* de la serie, ha sido pródigo para asombrar de sus propios vasallos, pues andan por ahí sueltos más mercedes que eminencias y hay homenajeado cuya historia se puede escribir en un papel de fuuvar.

Como nosotros no somos de los que por convencidos toman como artículo de fe los actos del ex-Antolín, sabemos que no se trata precisamente de enaltecer a tal o cual patricio por sus méritos

de inteligencia, honradez y estima popular, sino para crear casos de justificada exhibición y ocasiones que explotar en beneficio de calculados propósitos de ganar adeptos para lo futuro, pues nadie como el bufonresco literato sabe que mueren las ovejas y las entieren los lobos.

Después de la algazara mareante de la Fiesta Mayor, entre cuyos números ha brillado la seráfica persona de nuestro *primer magistrado* y nos ha revelado el genio creador de su numen portentoso, ha renacido la tranquilidad de la vida pueblerina.

Paz a los muertos y gloria a los **vivos!**

PIMENTON

Festa Major

Durant els dies de la Festa Major pod dir-se que no s'ha registrat cap incident remarcable, apart de haver-se de deplorar la gran invasió de captaires i mendicants que, de porta en porta i estacionats en plè carrer, mostrant ses llagues, continuament han molestat a veïns i a forasters.

De aquets últims, el nombre que s'ha hostatjat aquí és extraordinari, doncs no ha quedat cap lloc buït en hotels, fondes i dispeses.

Divendres

A dos quarts d'una del mitgdia la cobla *La Unió Arbuciense* ha executat davant de cal *primer magistrado popular* dues sardanes, que a l'acabar són molt aplaudides.

Després, el repicar, de les campanes, les salves de morterades i el toc de gralles, anuncien al veïnat que la Festa Major ja comença.

A les tres de la tarda, en l'envelat del Cafè del Coro la susdita cobla d'Arbucies dona principi a l'audició d'escullides sardanes.

A tres quarts de sis la comitiva oficial precedida dels Gegants, balls populars i banda de música, es dirigeix a la Plaça de la Estació per a procedir al descobriment de la placa retoladora amb la inscripció de «Plaza del Marqués de la Argentera» en una cara i «Plaza Eduardo Maristany» en l'altra; essent rebuda la comitiva pel distingit homenatjat, qui contesta degudament a un discurs endregat per l'Alcalde.

Des de allí, la comitiva es dirigeix al xalet de D. Rafel Llopart a l'objecte de entregar a dit senyor el pergamí en que se l'anomena fill predilecte de Sitges. Corprès d'emoció, el Sr. Llopart intenta contestar al discurs d'ofertament que avans li fa l'Alcalde, mes la veu se li ennuaga i plè de sentiment sols pod exclamar «Visca Sitges!», expressió que és acollida amb frenètics aplaudiments per tots els circumstants.

A les set surten de la Plaça de la Indústria els balls populars i banda de música acompanyant professionalment la Bandera de l'Apòstol i els tabernacles dels Sants patrons a la Parroquia.

A la mateixa hora, en l'envelat del carrer Parelladas comencen a tocarshi sardanes, les quals són puntejades per bon nombre d'aymants de la bella dansa catalana.

A les vuyt arriba en auto l'Excm. Sr. Governador Civil de la Provincia, don Carlos González Rothwos, el qual se hostatja a «Marycel».

Cinc quarts més tart de l'hora anunciada en el programa, es cala a dalt del Baluart el Castell de focs artificials.

Els comentaristes atribueixen el que'l Castell s'hagi calat tan a deshora al fet de no haverhi funció a El Retiro, doncs l'any passat, per a anar a darrera una Eva, s'etgegà puntualment.

Mentrestant, la Ribera, quin Passeig es trova enllumenat amb fanalets, va atapatintse de gentada; i la cobla de Sardanes en el Pabelló de Mar i la banda del Mre. Montserrat en el Passeig del Dr. Robert executen triades composicions musicals.

Tocades les onze, davant del Cafè del Coro es ballen sardanes fins després de mitja nit.

Dissabte

De bon matí, la banda de trompetes del Regiment de Treviño toca diana en diferents llocs de la població; i després de missa primera, reunides en la Plaça de la Iglesia, surten a recorre'ls carrers de la vila les dances populars i músiques, precedides de la esmentada banda de trompetes, constituint la «Matinal», sempre típica, però com més va menys poètica i encisera.

Uns quants cotxes llogats no sabem per què, —doncs no consta en el cartell oficial, —fa cap al Baluart; i com que no són ocupats per cap dels distingits joves organitzadors de la festa ni per ningú de aquella «joventut que desitjosa de galantejar a les donzelles sitgetanes i de la colonia estiuenca que pendrà part a la Matinal pera obsequiar a totes elles amb olorosos rams de flors», se'n tornen avall de buyt, causant el natural desencant aquesta manca de paraula, i esperant les donzelles que en desagravi el Alcalde haurà multat a aquells a qui se els ha vist el llautó. Encare que ja hi ha qui s'accontenta amb aquella dita dels germans Alvarez Quintero: *Aquí las flores son caras.*

A quarts de deu arriba la banda del Regiment de Almansa, dirigintse tot tocant airós pas doble cap al local per a ont ha estat contractada.

A quarts d'onze comencen a la Iglesia parroquial els Divins Oficis, als quals hi assisteix una Comissió de l'Ajuntament, presidida pel Sr. Governador, i altres autoritats civils i militars.

El Temple, profusament enllumenat, resta plè de fidels.

Es celebrant de la missa el Rvnt. Dr. D. Pere Villar, Rector de les Escoles Pies de Vilanova i Geltrú; essent assistit de Diaca pel Dr. D. Manel Mestres, Catequètic del Seminari Conciliar de Barcelona, i de Subdiaca pel Sr. Rector de Jafra; i, además, pel vicari Mossèn Pere Baixeras.

La Capella de música, notablement augmentada, interpreta amb molt ajust la «Missa en si bemol» del Mre. Mas i Serracant.

Ocupa la càtedra sagrada el Rvnt. Dr. D. Francesc Faure, Canonge lectoral de la Seu barcelonina, qui desenrotlla magistralment el tema Amor i Caritat.

Acabat l'Ofici, resulta molt difícil el poguer avançar per la Plaça de la Constitució, de tanta gentada com s'hi trova atapada; i al pas de la comitiva oficial, presidida pels Srs. Governador, Alcalde i Regent de la Parroquia, totes les músiques, gralles, fluviols i demés instruments, toquen a l'hora, mentres a la vegada evolucionen totes les dances populars i els «diables» calen més foc que l'infern no cremaria; constituint en conjunt, com sempre, un xurrigueresc

però emocionant quadro de moviment, llum i alegria.

Tot seguit comença el tradicional «llevant de taula», escampantse els representants dels balls cap a fer la recaptat per la vila.

En El Retiro s'hi dona un Concert vermohut, i en l'envelat del carrer de Parelladas, ont de tanta gent com hi ha és impossible bellugarse, són puntejades una escullida colecció de sardanes, que executa la cobla de Arbucies.

A les cinc de la tarda arriba el regidor de l'Ajuntament de Barcelona D. Josep Carabén, en representació de l'Alcalde de aquella ciutat, el cap del ceremonial Sr. Puigdomènech, l'exregidor senyor Rita, municipals de gran gala i bombers, com també representacions de la Lliga Regionalista, Centre Autonomista Català de Sant Gervasi i Centre de Fari-nayres; rebentlos a la Estació l'Alcalde de Sitges i els regidors barcelonins senyors Sabater i Mir i Miró; donantlos, després, a la Casa de la Vila, el *primer magistrado popular*; la benvinguda, que és contestada pels tres esmentats regidors barcelonins.

En el mateix tren arriba la Banda Municipal de Sabadell, contractada pel Prado Suburensé, i després de executar algunes marxas pels carrers de la vila, es dirigeix a aquell local, ont dona un escullit Concert, quin programa és interpretat amb una pulcritud extremada, per lo que abunden molt els aplausos de l'auditori.

A quarts de set surt del Temple parroquial la solemne Professó, que va formada per aquest ordre:

Batidors del Regiment de Treviño, vestits de gala; Gegants i balls populars; gonfalons, bandera de l'Apòstol, creu parroquial; penó del Sagrat Cort, portat pels distingits joves Rafel Llopart, Daniel Puerto i Salvador Pirretas; banda de música del Retiro; escolta de Bombers de Barcelona; penó principal, portat pel regidor de Barcelona i distingit compatriota nostre D. Manel Sabater i Carbonell, a qui acompanyen com a cordonistes els joves D. Daniel Planas i Robert i D. Bonaventura Blay i Mas de Xaxars; banda de música del Regiment de Almansa; municipals barcelonins, de gran gala; figurant además en la comitiva un bon nombre de portants d'atxa, entre els que hi ha distingides personalitats; les comissions vingudes de Barcelona, i Alcalde i regidors de Vilanova i Ribas; cloent la Professó les reliquies del Sant, conduïdes pel Sr. Regent sota talem portat per apreciats joves compatriotes; segueixen les autoritats i Ajuntament amb la presència del Sr. Governador civil, qui té a sos costats el Batlle de aquí i al representant del de Barcelona; i tancant, per últim, el relligiós següent la banda de música dirigida pel mestre de Capella, Sr. Torrents.

El pas de la professó és presenciada per immensa gentada; i a l'entrar per la porta principal del Temple es cala un ramell de focs artificials i s'encenen llums de bengala, com avans al passar per la platja s'han disparat salves de morterades.

Ja a dintre del Temple, el Sr. Regent dona mercès a les autoritats i al poble, i procedeix a sa benedicció.

Seguidament són retornats els tabernacles dels Sants patrons al domicili dels administradors respectius.

Invitades les autoritats i personalitats pel pendonista Sr. Sabater, en sa suntuosa llar són obsequiades amb xampany i dolços, fent els honors la seva distingida senyora esposa i fills.

A les deu les bandes municipal de Sabadell i del Regiment d'Almansa fan el tom per la vila al sò d'airesos marxas

i saludant la primera d'elles a l'autoritat local a les Cases Consistorials i la altra en el seu domicili particular, i després als senyors Presidents de les respectives societats.

A les onze comencen els Balls públics i de Societat: en el Prado, a càrreg de la Banda Municipal de Sabadell, que és sumament aplaudida per lo pulcre de la seva execució; en El Retiro, per la de Almansa, i en el Pabelló de Mar, pel Quintet Mozart; com també davant de Cafè del Coro es ballen Sardanes.

Tots els locals es veuen plenissims, i l'animació no decau fins a ja ben entrada la matinada.

(Acabaré)

Les últimes cabrioles de Clown-Mayor

Avans que fés l'aparició en el circ, Clown-Mayor ordenà que tota la troupe sortís a atordir al públic amb trompetes i tabals, anunciant les elucubracions sensacionals del jocós personatge.

No tardà massa Clown-Mayor en treure el nas. Més que un nas era una pebrina, en ambdós costats de la qual crepitava una petita llumeta com una punta d'agulla. Nas i llumeta rebien l'ombra protectora d'un lluent barret de copa, posat mitg de gairell i presidint la levita creuada i les botes de xarol que «completaven» l'indumentària que aquell dia havia adoptat.

El caminar de puntes de Clown-Mayor ja tenia de si una gràcia insuperable. Talment se hauria dit que imitava la Isidora Duncan, més els iniciats afirmaven que el pobre diable de la farandola no sentia precisament pruja de dansarina, sino les fibrades dels ulls de poll.

Què farà, què no farà? Veu's aquí que Clown-Mayor correu la cortina del fons, i als pocs moments sortí un carruatge bis a-bis o landó, que pel cas és igual, i d'un bot saltà a dins. L'auriga pegà elegantment al cavall, i el vehicle anà donant lombs pel circ, parant-se finalment davant un cartell que resava: Sitges-San Pedro de Ribas amb grans titulars. Xiulà un tren, baixà gent, i entrà ella un senyor de barba blanca i més herms que Cupidell. Clown-Mayor es desviava en acalaments, i els seus llavis pintats com una cocota, es plegaven en somriures discretes i plàcides. Semblava que xuclés un caramel o un terrós de sucre, però cap mena de dolç era presoner de la seva boca: Clown-Mayor, senzillament, ensaijava el ceceo.

En apuntar un nou blincanent d'esquena, li caigué el copall de les mans. El senyor de la barba blanca dissimulà, i Clown-Mayor treguent-se un mocador de la butxaca de les calces, espulsà el tupí de pel de seda davant les meteixes narines del viatger. Mentre el senyor de la barba blanca estussejava, Clown-Mayor li senyalava el carruatge per a que hi muntés, i així ho feren els dos, en tant que la troupe reprenia les musicades, i els passos de segona categoria procuraven rentar les ridícules que prodigava Clown-Mayor, ja totalment vermell.

Posat a llevar-se el capell, Clown-Mayor arribà a saludar el llimpia-bots del circ, no sense una rialla mofeta del senyor de la barba blanca. Per Clown-Mayor, la qüestió era saludar, i demanar al vingut de fresc, que la farandola que dirigia gosava de les gñerals simpaties dels circumstants.

L'empresari des d'un recó feia signes despectius a Clown-Mayor, indicant que les despeses de carruatge no començaven, de bon troç, la gràcia de les cabrioles. Al cap i a la fi, es limità a passejar en cotxe al senyor de la barba

blanca, i a repetir les barretades amb cansonera monotonia.

Cloven-Mayor era un barra, i no pas per les barretades. Un barra amb totes les de la llei. Acabaria per arruinar al empresari, com arruinà a la dona, el patrimoni dels fills, i els bens comuns del circ.—L'empresari cregué tenir una idea feliç i calà foc al gran local. Hi acudiren els bombers, però sense bombes ni mangues, i les flames feren de les seves. Un piquet de soldats intentava posar ordre, i sols servi de figura decorativa. Tot quedà en brases. Unicament es salvaren els Gegants.

TOMY

Colegi dels Grmns. Maristes

(Seguirà)

Està visto: no todas las cosas se miden por su peso, masa y número. Ni siempre urge comparar entre sí su longitud y su latitud; muchas carecen de dimensiones. Un niño es más grande que un mundo y creando una alma Dios hizo más que encendiendo una estrella en el firmamento.

Estimadas madres de familia que me están escuchando, no serán Ustedes, a buen seguro, que se levantarán para oponer un rotundo mentís a mis palabras, pues con bastante fundamento me figuro que bien poco han de contar en sus cálculos de amor todos los imperios centrales habidos y por haber, aún sumados no tan sólo con sus simpáticos acólitos el búlgaro y el turco, sino también con todo el triple y múltiple acuerdo, puestos en parangón al lado de los seres queridos que han tenido a bien confiar a mi desvelo y que constituyen la vida de su corazón.

Sí; el viejo Heráclito estaba en lo cierto: Aquí también; diré, aquí sobre todo hay dioses! Los hay para Ustedes, los hay para mí y los habrá igualmente para cualquiera que se haya formado un concepto cabal y adecuado de lo que es un niño.

Un niño, es decir, sucesivamente un capullo que es preciso abrir con infinita delicadeza; una flor que hace falta cuidar con esmerada paciencia; una planta que conviene regar con atenta solicitud; un arbolillo que es fuerza mondar, podar y dirigir con incansable perseverancia.

Un niño, es decir, una inteligencia que hay que ilustrar y desarrollar; una voluntad que es necesario robustecer; un corazón que hace falta guiar y dirigir; una conciencia que es menester instruir i formar; una imaginación que urge reprimir y contener; una memoria que conviene enriquecer y adornar; una alma, en suma, a quien hay que perfeccionar y conducir hacia sus inmortales destinos.

Un niño, es decir, alterna y sucesivamente, un hombre de mañana preparado para todas las luchas de la vida, un cristiano cuyo espíritu necesita el lastre y la brújula de fuertes convicciones religiosas; un católico, creyente sin miedo y practicante sin reproche; un ciudadano consciente de sus deberes; un padre de familia en fin, armado para todas las emergencias de la suerte y contra todas las incertidumbres del porvenir.

Es a ese ser tan débil y tan pequeño en apariencia, tan grande en realidad por su índole de criatura predilecta de Dios, que por honrosa designación de Ustedes, respetables padres y madres de familia, me cabe la alta y difícil misión de llevar el conocimiento gradual y progresivo de aquellos destellos de la mente divina que se esconden en las cosas y que llamamos la verdad. Misión honrosa y delicada, por cierto, pero bella y grande entre todas, mal que le pese al prejuicio tan extendido

como equivocado de mirarla con relativo desprecio, debido probablemente a que en la apreciación que de la misma se está haciendo, se tienen más en cuenta,—como lo hacíamos notar arriba,—los medios de coerción que se ceban en la naturaleza física de los educandos y que no son más que un mero accidente en la educación, que el empleo del genuino instrumento de toda enseñanza; o sea la parte verdaderamente constitutiva y esencial del magisterio y que consiste en la comunicación de la verdad.

Mas si al elemento intelectual mencionado añadimos otros aún, otro superior, de índole netamente espiritual y por lo tanto de mejores condiciones visuales, entonces entran en juego los imponderables, suprimense las proporciones o dimensiones físicas y materiales, igualanse los hechos en apariencia más diversos, el Partenón se coloca muy por encima de la gran muralla de China, el diminuto Kempis es de más valor que la vasta Enciclopedia del siglo XIX, cuatro renglones del abad de Claraval a un desconocido monje dejan más huella en la historia que la segunda Cruzada, Teresa de Jesús desde el silencio de su celda es quizás más útil a la Iglesia que Francisco Javier echando de menos lo estrechas de las fronteras de la India y del Japón, Vicente de Paul vence a Napoleón Bonaparte y el tiritar de frío del Niño de Belén sobre las húmedas pajas del pesebre o el limpiar de virutas el taller de Nazareth igualan en grandeza las voces de mando lanzadas a la tempestad y al mar, la transfiguración del Tabor la potente apóstrofe a la muerte ante el cadáver putrefacto de Lázaro.

Lletra a Clara

Srta. Clara Fortuny i Tabella.

Argentfula.

Benvolguda àmiga: Les teves ratlles em son pervigudes quan m'encaminava al bany.

Les he llegit i rellegit infinitat de vegades, i m'han fet tanta gràcia, que no he pogut vèncer la temptació de donar-les-hi publicitat entre la plèiade d'amigues que diàriament es forma al llarg d'aquesta platja incomparable.

Sols la Maria Gudiol les ha trovades massa *rifetes*, dient que t'heix intoxicar de la pedanteria de les noies de la colònia d'Argentfula, i que el firmar-te en diminutiu *Clarita* n'és una prova evident.

A mi també em sembla que exageres la nota, i si et tinc que ésser franca, no crec que aquell senyor panxudet que al·ludeixes te hagi fet equivocadament un petó a la galta esquerra, en baixar del tren.

Jo em proposo contar-te veritats, car no sé mentir gentilment. Una d'elles, és que tinc promès, o pretendent, com tu vulguis, que vaig conèixer nadant. Es diu Rafel i és molt fornit, amb uns ulls que em subjuguem i em tornen boja. Gran amant de la naturalesa, voldria ell que aquestes rodalies fossin poblades d'arbres i creuades de fonts per anar-hi a fer berenars. Aquest caient rural d'En Rafel em contraria de veres, més ja trovo compensació en les seves positures aristocràtiques, tot ballant el *Pericón*.

Diumenge vinent se celebra una Festa de Poesia:

La M.ª Teresa Benaprès en serà la Reina. Al revés de la vostra dels Jocs Florals d'enguany, que segons les teves notícies ha estat objecte de dures crítiques, la preciosa «brunette» d'aquí, me-

reix generals elogis.—A ella va dedicar En Diego Ruiz el «Blanco Refugio», a ella Xenius glosà, i En Suriñach, En Sagarra, En Catasús, escrigueren per al seu àlbum, els sonets més castiços. La Cort d'Amor es compondrà entre altres, de la Carme Pirretas, la Rosa Mestres Hill i la M.ª Lluïsa Bergnes, plenes de encís. Fan correr que la ideal Maneleta Misas no hi assistirà per que la Festa te lloc a «El Retiro». Consti que els qualificatius que aplico a les dites amigues, no son de cullita pròpia: els he vist en les notes de societat dels diaris locals i de Barcelona.

Air vaig estrenar una blusa color de rave, que produí molt efecte.

Amb quatre guixades de la modista i uns quants repunts meus, ivarem tenir-la enllestida. La Plaudaries se n'ha enamorat i se'n farà una igual. Te adjunto el croquis, per si vols *épater* les elegants d'Argentfula.

La «Reverenda Madre» m'escríu una carta de vuit planes, recomanant-me que no em *dissipi*, ni sigui tan *bavarde* com l'últim any de col·legiala. Les paraules ardents d'En Rafel tenen; no obstant, aital força emotiva, que la literatura amable de la santa velleta, llisca pel meu esperit sense fer-hi cap solc. Em sento tota una dona, i la rendida adoració del meu pretendent, no em deixa un brí de sentimentalitat per a les altres persones.

No t'enterneixis, i pensa que el millor goig terrenal està en el cor de

Dolors

Dietari de la vila

DISSAPTE

Procedent de La Maya (Cuba) arriba l'estimat compatriota i volgut amic don Josep A. Servet Servet, soci de l'important establiment «La República» d'aquella localitat. Sia benvingut.

DIMARS

Cap al mitgdia s'ha comès una salvatjada que conmov a tota la vila, aprop del lloc conegut pel «Torrent de les Oliveres» ha sigut barbarament apallissada la veïna Dolors Calaf Mirabent. L'assunto està en mans del Jutjat, del que esperem de ferm castigarà als barbres autors d'aquest fet vandala posant-los a la picota.

** L'Arcaldia ha imposat una multa de 5 pessetes al President del Prado Suburbense, per haver fet la serenata la «Banda Municipal de Sabadell» a la Casa de la Vila en lloc del seu domicili particular el dia de la Festa Major, segons marcava el programa oficial.

Vaja, es veu que ha rebaixat la tarifa!

DIMECRES

A les deu del matí en el Temple parroquial te lloc l'Ofici funeral en sufragi de l'ànima del fervent catalanista el Excm. Sr. En Enric Prà de la Riba amb motiu de l'aniversari de la seva mort, costejat pel «Centre Nacionalista Català».

En el presbiteri s'hi troba la bandera del Centre lligada amb un crespó negre, presidint el dol la Junta Directiva, essent el celebrant de la missa el Reverent Mossèn Manel Mestres, Catedràtic del Seminari Conciliar de Barcelona.

DIVENDRES

Aquesta tarde a les set ha sigut conduïda amb processó a l'Església parroquial sota tàlem, l'imatge de la Verge

de la Caritat del Cobre des del domicili del Sr. Josep Cordero Álvarez.

En altre nombre ens n'ocuparem més extensament.

** A les onze del matí reb cristiana sepultura el cadavre del compatriota Ramón Serra Raventós, mort ahir a l'edat de 62 anys. Rebin els seus familiars nostre pèsam.

L'aglomeració d'original d'actualitat obliga a guardar-ne pel vinent nombre.

HERNIADOS

—(TRENCATS)—

Si no queréis padecer acudid al *braguer*, único medio exclusivo para su completo alivio; remedio eficaz y comprobado por eminencias médicas. No molesta para nada; suave en el movimiento, se adapta como un guante. Infinidad de curados acreditan la Casa de ANTONIO CASELLAS. — Hombres, mujeres, niños y ancianos, acudid a curarse radicalmente.—Gabinete reservado para señoras y personas de delicadeza. — Precios módicos. — Inmenso surtido de Bragueros. — Composura y reparación de bragueros usados.—Se coloca *prácticamente* por él mismo.

Antonio Casellas

Libertad, 17 : VILLANUEVA y Geltrú

El millor remei per a les malalties dels ossos és el

POLICALCIUM

Madicació fosfòrica i càlcica assimilable.

— Indicat en tot organisme que — necessiti una intensa recalcificació.

Preparat per R. Almirall, Farmacèutic.

Preu: 3 pessetes capsa.

Venda en Farmacies i centres d'específics

ES VENEN les DUES CASES situades en el carrer de la Devallada d'aquesta vila i marçades amb els números 5 i 7.

Donaràn raó i detalls en el carrer Nou, n.º 8, carboneria.

Per a els anèmics, per a els neurastènics, per a els que pateixen afeccions de pit i en general per a tot organisme debilitat, el medicament apropiat és el PHOPHORRENAL ROBERT.

Botelleria de Joan Esteve

Major, 33, SITGES

VINS de TAULA i SELECTES de les caves del Sr. Comte Güell. Vins, cerveses i gaseoses frèdes.

LECTURA POPULAR

BIBLIOTECA D'AUTORS CATALANS

Cada dijous - 10 cèntims

Apreneu el FRANCÈS I L'INGLÈS en l'ACADEMIA BERLITZ ont s'ensenya bé i en poc temps

Classes generals i particulars : — : Lliçons de prova gratis i sense compromís

BARCELONA : Pelayo, 58; teléfono 3303 A.

Sucursal a SITGES: Ribera, 33, davant el Pabelló de Mar.

Per a informes en la Oficina : de 10 a 1 i de 4 a 7

LA CRISANTEMA

Primera FUNERARIA de Sitges

Societat colectiva dels Srs. Ferret, Picas, Cartró, Marsal i Rius.

Tallers : S. Gaudenci, 2 i 4

Èsser, promptitut i economia : Cambra de desinfecció

Per als encàrregs podeu dirigir-vos

a qualsevol dels esmentats socis

Pablo Pujol

CALZADO DE TODAS CLASES

— ULTIMOS MODELOS —

ESPECIALIDAD EN LA MEDIDA

Barrio, 52, pral.
BARCELONA

Nueva, 3
SITGES

FUNERARIA SALVADOR FORMENT

Servei esmerat en tot lo referent a pompes fúnebres.

Angel Vidal, 5 : SITGES

PREUS REDUITS

Camiseria y Corbateria

32, BOQUERIA, 32

BARCELONA

GRAN ASSORTIT

en

Camisas, corbates, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camiseria que ven més barata
Especialitat en camisas a mida

Dr. M. Farrán

Cirurgia-Dentista nort-americà

Parelladas, 30 - Sitges

BENAPRES METGE

Des del primer d'Agost, ade-
més de la conslta de 9 a 10
del matí, en tindrà una altra de
4 a 5 de la tarda.

Carrer Major, 27 - SITGES

VINOS de todas clases de cosecha propia

Teléfono
— G. —
280

LA SITGETANA

Bodegas de Juan Magrans Crespo

MOSCATEL dulce y seco

MALVASIA de Sitges superior

Vinos Tinto, Clarete, Rosado y Vinagre

Despacho Aragón, 339, chafán Bailén, BARCELONA

LA ESTRELLA CONFITERIA COLMADO

CASA QUEDÓ ALPES

Piambres, i cada festa Brioi, Flams, Encasados i Crema russa.

Dolços i pastes seques tots els dies

Es fan Biscuits glacés per encàrreg

Phosphorrenal ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSE ROBERT Y COL. S. A.

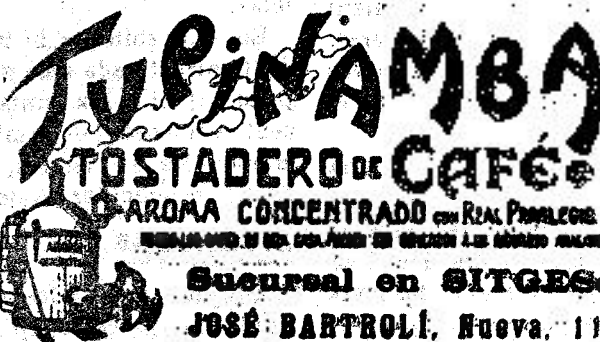
Calle Lauria, 74 - FARMACIA - BARCELONA

MARIA PILAR MASAJE FACIAL

Tratamiento científico y racional para el reju-
venecimiento y perfección de los contornos
de la cara; nutrición de los tejidos gastados y
vigorización de la epidermis por restauración
de las capas subcutáneas.

S. Pablo, 31 : SITGES BARCELONA

On parle français

Sucursal en SITGES

JOSÉ BARTROLÍ, Nueva, 11

BANCO DE VILLANUEVA SUCURSAL DE SITGES DEPOSITO DE VALORES

Derechos de custodia, que percibe anualmente
esta Sucursal por cada depósito cuyo nominal sea

De ptas	1 a ptas.	1 000, ptas.	1
1.001	2.000	3	2
2.001	3.000	4	3
3.001	4.000	5	4
4.001	5.000	6	5
5.001	10.000	7	6
10.001	20.000	8	7

Los de mayor cantidad pagarán una peseta por
10 000 ptas. que excedan de las 20.000 pesetas.